

*Všeho chuť
aneb
Pro každého něco*

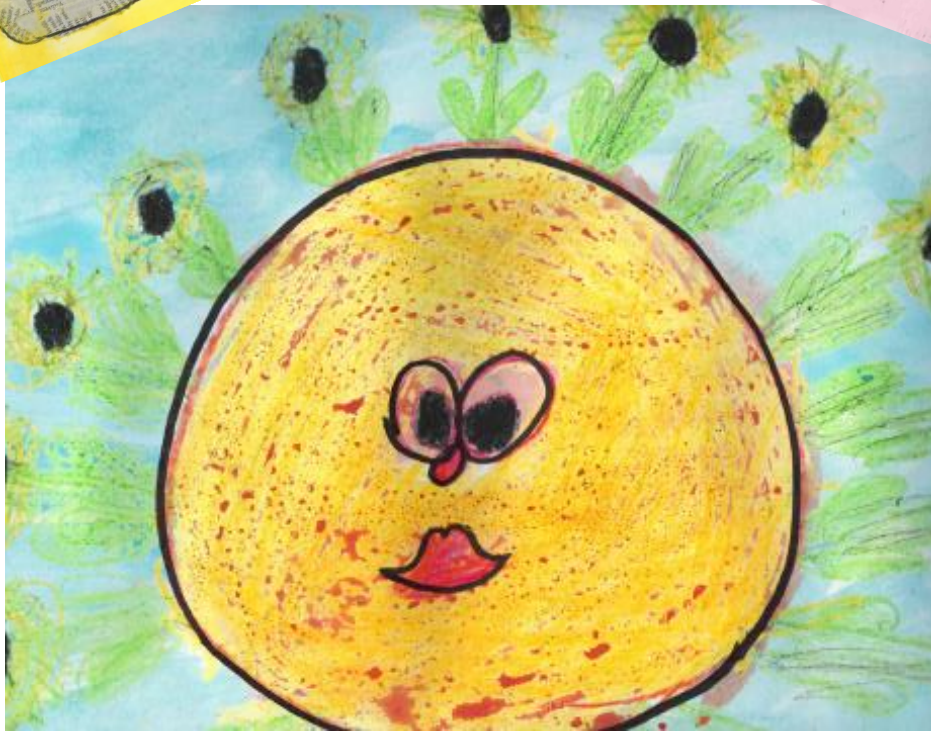
Školní časopis ZŠ Vidče
květen 2019

Naši prvňáčci se představují svými výtvy:

Emma Kramolišová, 1. třída

Agáta Kubějová, 1. třída

Veronika Minarčíková, 1. třída

Josef Dejmek, 1. třída

Adrian Nerád, 1. třída

Lilli Fendrychová, 1. třída

Druháci mají mezi sebou nadané básníky, kteří se pustili do opěvování přicházejícího jara.

Naše milé sluníčko,
zasvíť aspoň maličko.
Sněženky a petrkliče
pevně drží k jaru klíče.

Už se těší všechny děti,
až budou běhat za kořaty.
Bude delší den,
víc si pohrajem.

Nikola Mandulová, 2. třída

Po zimě přichází opět zas,
ten krásně barevný čas,
všechno se probouzí a ožívá,
celé přírodě to jen prospívá.

Když jarní sluníčko svítí,
vystaví své hlavičky první kvítí.
Potěší oko i mnohé srdíčko
a vybídne k letu včelky maličko.

Ty proletíš louku tam i zpět,
navštívíš zde ne jeden květ,
aby děti stihly jarní koledu
s pusou malovanou od medu.

Denisa Hurtíková, 2. třída

Když se jaro přiblíží,
včelka květy vyhlíží.
Zlatý déšť i pampelišky,
květy stromů hledá z výšky.

Ke každému květu spěchá,
trochu pylu sem tam nechá.
A pak pije šťávičku,
z ní pak dělá kašičku.

Elen Mikulenková, 2. třída

Nikola Galčanová, 3. třída

Jaro přišlo opět po roce k nám,
jeho krásné barvičky já ráda mám.
Všude to tu roste, kvete, pučí,
na květinách včelky krásně bzučí.

Po sněhu a zimě ani památka,
po zelených loukách se prohánějí zvířátka.

Nikola Horáková, 2. třída

Zima končí, jaro je tu,
zahrada je plná květů.
Sluníčko už hřeje zas,
roztál sníh a zmizel mráz.

Na obloze ani mráček,
pláče poslední sněhuláček,
zítra už na jeho místě
vykvetou sněženky jistě.

Pavel Vanduch, 2. třída

Co to vidím?
Co to hřeje?
Sluníčko se na nás směje!
Pučí stromy, kytičky,
venku lítají včeličky.
Všechno se probouzí k světu.

Holky!
Kluci!
Jaro je tu!

Sofie Šenová, 2. třída

Děti, děti, přišlo jaro.
Ptáčkové si zpívají,
sluníčko nám krásně svítí
a broučci už vstávají.

Rozkvétají jarní louky,
krásně voní kytičky,
kluci už si hrajou venku,
holky pletou věnečky.

Nikol Obroučková, 2. třída

Sára Drdová, 2. třída

Třetáci vzpomínali na své loňské letní prázdniny:

První polovinu prázdnin jsem prožil doma s rodiči a sestrou, ale každý týden jsme podnikli výlet. Byli jsme se podívat v Rožnově v Gibon parku, kde byla spousta atrakcí pro děti. Dále jsme byli na každoroční tradiční návštěvě přehrady Bystřičky. V té druhé polovině prázdnin jsme s rodinou odjeli do Chorvatska k moři, kde jsme si to moc užili, hlavně moře. Po návratu jsme podnikli náš poslední výlet, a to návštěvu Karlových Varů a Plzně. Prázdniny jsem si velmi užil a rád na ně budu vzpomínat.

David Vaniček, 3. třída

Nela Blažková, 3. třída

Letos jsme prožili nádherné prázdniny s rodinou. Užili jsme si spoustu zábavy u Středozemního a Rudého moře. Celé dny jsme plavali v moři a opalovali se na pláži. Navštívili jsme delfinárium. Poprvé jsem viděla delfína. Byla jsem nadšená. Pak jsme navštívili observatoř. Viděli jsme dno Rudého moře. Korály, mušle a ryby byly nádherné. Zažili jsme výlet na lodi. Izrael je krásný, ale už jsme se těšili domů. Celý rok budeme na moře vzpomínat.

Nikolas Valčík, 3. třída

Nikola Peterková, 3. třída

O prázdninách jsem byl s rodiči a sestrou na dovolené v Turecku. Nejvíce času jsem trávil potápěním v moři. Byli jsme také na výletě na delfínech a v podmořském akváriu. Jak jsme se vrátili, šli jsme na pouť. Tam jsem si užíval kolotočů. Potom jsem jel s babičkou, dědou a sestrou do Sobiňova k tetě Vladce. Navštívili jsme zámek Žleby. Doma jsem jezdil na kole a hrál fotbal. Prázdniny se mi líbily.

Adam Petružela, 3. třída

Byla jsem u moře. Plula jsem lodí. Sbírala jsem mušle a šnorchovala jsem. Chodila jsem na procházky. Koupala jsem se v moři. Lízala jsem zmrzlinu. Skákala jsem na trampolíně. Viděla jsem podmořský svět. Opalovala jsem se na pláži. A byla jsem na ostrově Krk. Viděla jsem kraby a živočichy v mušlích. A bylo tam dobře.

Nela Blažková, 3. třída

Na začátku prázdnin jsme letěli na Mallorcu. Každý den jsme navštívili jinou pláž. V novinách jsme se potom dočetli, že na jedné z pláží, na které jsme byli, byl žralok. Kromě výletů u moře jsme byli také na dovolené v Jeseníkách. Tam jsme jezdili na kolech. Byla jsem také na dvou táborech. Na kouzelnickém a gymnastickém. Oba se mi líbily. Na závěr prázdnin jsme byli na týden v Praze. Prázdniny byly „supr“.

Eva Bahnerová, 3. třída

O prázdninách jsme jeli do Brna. Spali jsme u tety a strýce. Po cestě jsme se stavili v Kroměříži v Květné zahradě. Jak jsme dorazili k tetě, vybalili jsme si věci a šli jsme na koupaliště. Druhý den po snídani jsme vyrazili na bojovku. Museli jsme plnit různé úkoly, aby nám šly otevřít zámky. Potom jsme jeli do zoo, kde se mi nejvíce líbily zebry. Byl to hezký výlet.

Veronika Jurčová, 3. třída

Jakub Kočib, 3. třída

Popisovali zimní radovánky:

...Je zima. Venku je plno sněhuláků a děti se koulují. Ptáčci shánějí potravu a jiná zvířátka spí. Venku je hodně sněhu, proto děti chodí sáňkovat a bobovat. Taky třeba Pepík nebo Anička a jiní kamarádi si užívají zimních radovánek. Anička šla nasypat ptáčkům, zatímco Pepík je na běžkách s tatínkem. Anička a Pepík jsou sourozenci a brzo pojedou na lyže.

Eva Bahnerová, 3. třída

...Venda bruslí na ledě. Tomáš lyžuje na svahu. Venku napadlo hodně sněhu. Anička válí sněhovou kouli. Děti postavily sněhuláka. Sněhulák má oči z uhlí. Ptáčci létají do krmítka.

Jakub Kočib, 3. třída

...Dneska venku napadlo hodně sněhu. Ptáci v budce zobají semínka. Pepík bruslí na ledě a má krásné brusle. Anička válí velkou sněhovou kouli. Tom dostal nové lyže a tak lyžuje. Všechny děti postavily a nazdobily sněhuláka.

Patrik Maléř, 3. třída

Matěj Randýsek, 3. třída

...Je zima. Děti si hrajou na koulovanou, bobujou a užívají si sněhu. Petr a Anička postavili sněhuláka. Anička staví druhého a Petr si kreslí po ledě. Pepa lyžuje na kopci. Ptáčci si přiletěli nazobát zrní. Je krásná bílá zima.

Anežka Špaková, 3. třída

...Monika staví sněhuláka. Na zamrzlém rybníce bruslí Kuba. Honza lyžuje na kopci. Děti nasypaly do krmítka semínka pro ptáky. Letos napadlo hodně sněhu, proto si zimu užíváme.

Václav Randýsek, 3. třída

Taky se věnovali popisu zvířátek:

Žirafa

Žirafa patří mezi sudokopytníky. Žije na suchých savanách, v řídkých lesích a buších. Živí se především listy stromů a keřů, které si přitahuje svým dlouhým jazykem. Dospělý samec měří asi 5 m a váží zhruba 1,5 tuny. Žirafa rodí vestoje. Mláďě měří jen 180 cm, váží přibližně 70kg a už několik minut po narození se staví na své nožky.

Veronika Jurčová, 3. třída

Zajíc

Toto zvíře je malý šedohnědý savec. Má malou šišatou hlavu, velké a dlouhé uši, malinké tělo a hebkou srst. Živí se trávou, semínky, mrkví a jablky spadlými ze stromů. Je to býložravec. V zimě poskakuje po loukách a ukusuje kůru ze stromů. Jde vidět celkem často na loukách a pastvinách. Dokáže běžet 60 až 70 km/h.

Nela Blažková, 3. třída

Ježek

Je to savec. Má hlavu zúženou do špičky. Má malé oči i uši. Má výborný čich i sluch. Živí se hmyzem, lesními plody, uloví i menší ještěrku, myš nebo i zmiji. Je to všežravec. Od října do dubna spí. Zahrabe se do listů. Vyskytuje se převážně ve východních Čechách a na Moravě. Dožívá se osmi až deseti let. Žije na okraji lesů, zahrad a parků. Před nebezpečím se stočí do klubíčka a je chráněn po těle bodlinami.

Jakub Kočib, 3. třída

Šárka Randýsková, 1. třída

Letos se prvním rokem věnují cizímu jazyku, angličtině. Sami posuďte, jak jim to jde:

Our monster

This is our monster. It has got long hair and five eyes. It has got two horns. It is yellow, orange and red. It has got pink bow and two short legs. Her name is Big Pid. It has got big nose and big head. It has got little mouth.

Veronika Jurčová, Eva Bahnerová, 3. třída

Veronika Jurčová, Eva Bahnerová, 3. třída

Marek Mičkal, 5. třída

A nakonec si pro vás připravili několik receptů. Zkuste si je. Přejeme dobrou chuť!

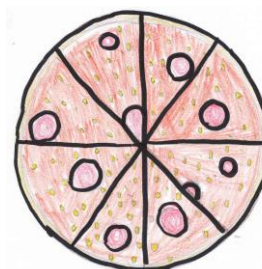
Tereza Minarčíková, 3. třída

Pizza

Potřebujete 1,5 lžice olivového oleje, 320 ml vody, 2 kávové lžičky soli, 640 g hladké mouky, 1 sáček suchého droždí.

Z uvedených surovin vymícháme hladké těsto. Těsto necháme v teple vykynout. Poté ho rozdělíme na 4 díly a uděláme 4 malé kulaté pizy. Každou pizzu potřeme kečupem, posypeme oregánem a nazdobíme podle chuti. Moje nejoblíbenější pizza je se šunkou, sýrem a kukuřicí.

Tereza Minarčíková, 3. třída

Patrikova pizza

Na výrobu pizy potřebujeme: těsto na pizzu, česnek, kečup, šunku, uherák, anglickou slaninu, žampiony, sýr, olivy, rajče, lístky bazalky, olivový olej a koření na pizzu.

Na plech dáme těsto na pizzu. Na těsto vytlačíme česnek a přidáme kečup. Po celé ploše těsta rozetřeme. Na připravené těsto dáme všechny suroviny: šunku, uherák, anglickou slaninu, na plátky nakrájené žampiony, rajčata a olivy. Posypeme nastrohaným sýrem a kořením na pizzu. Přidáme lístky bazalky a pokapeme olivovým olejem. Připravené těsto dáme do trouby a pečeme 25 minut při teplotě 220°C.

Upečenou pizzu rozkrájíme a servírujeme na prostřený stůl s příbory, talířky a ubrousky. Přejeme dobrou chuť!

Patrik Maléř, 3. třída

Vajíčka se slaninou

Suroviny: 2 vejce, plátky slaniny, pečivo, sůl

Postup: Rozehřejeme si pánev, na kterou vyskládáme plátky slaniny. Slaninu osmahneme, přidáme vajíčka, která osolíme a mírně podusíme pod pokličkou. Jako přílohu doporučuji pečivo.

Prostření stolu: Servírujeme na masovém talíři, zakládáme vidličku, nůž a sklenici na nápoj.

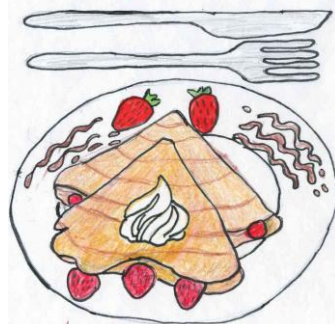
Robert Křenek, 3. třída

Robert Křenek, 3. třída

Palačinky

Suroviny pro 3 – 4 porce: 200 g hladké mouky, 2 vejce, špetka soli, 500 ml mléka, máslo nebo olej na smažení

Eva Bahnerová, 3. třída

Náplň: nutela, džem, moučkový cukr, jahody, šlehačka

Postup: V míse smícháme mouku s vejci, osolíme a postupně za stálého míchání přilejeme mléko. Těsto by mělo být jako hustá smetana. Na nepřilnavé pánvi zahřejeme malý kousek másla nebo oleje. Nalijeme na něj naběračkou těsto a potom pánvi zakroužíme tak, aby se rovnoměrně rozprostřelo po celé pánvi. Smažíme 2 – 3 minuty, až je zespoda zlatá, potom otočíme a smažíme z druhé strany. Hotové palačinky udržujeme v teple. Polovinu palačinek potřeme nutelou nebo džemem a svineme do roliček. Poprášíme moučkovým cukrem a ozdobíme šlehačkou. Druhou polovinu palačinek naplníme jahodami a srolujeme. Posypeme moučkovým cukrem a ozdobíme šlehačkou a čokoládovou polevou. Dobrou chuť!

Adam Petružela, 3. třída

Bábovka

Nachystáme si: 25 dkg polohrubé mouky, 25 dkg cukru, 1 vanilkový cukr, 4 vejce, 1 dcl vlažné vody, 1 dcl oleje, půl prášku do pečiva

Mouku s cukrem smícháme dohromady a přidáme 4 žloutky, vodu a olej. Poté vmícháme vanilkový cukr a prášek do pečiva. Z bílků ušleháme hustý sníh a zlehka vmícháme do těsta. Formu vytřeme sádlem a vysypeme hrubou moukou. Těsto nalijeme do formy a dáme péct do trouby na 180°C. Po upečení bábovku vyklopíme na táč a pocukrujeme. A můžeme jíst.

Veronika Jurčová, 3. třída

Bábovka z čokolády Margot

Suroviny: 1 kokosová čokoláda Margot, 1 šlehačka, 1 sklenička cukru moučka, 2 skleničky polohrubé mouky, 2 vejce, půl prášku do pečiva

Postup: Žloutky třeme s cukrem, přidáme nastrohanou čokoládu, mouku s práškem do pečiva, zalijeme šlehačkou a nakonec vmícháme tuhý sníh z bílků. Těsto vlijeme do vymazané a moukou vysypané bábovkové formy a dáme péci do vyhřáté trouby. Na stůl nachystáme talířky, hrníčky a bábovku.

Jakub Kočib, 3. třída

Indiáni ze 4. třídy

Štěpánka Sedláčková, 4. třída

Indiánský podzim a zima

Tento školní rok máme téma Indiáni. Za první pololetí jsme stihli vyrobit spoustu věcí a obrázků, třeba indiánskou čelenku nebo náhrdelník se jmenovkou.

Když jsme dělali čelenku, první jsme si vybrali barvu papíru. Potom jsme ji dodělali a přidali peříčka. Nás bavilo dělat totemy a portréty. Na totem jsme si měli přinést nějakou trubku, nebo roli od papíru. Následně jsme si pomocí nůžek vystřihli různé ornamenty a proužky z barevných papírů. Poskládali jsme si je vedle sebe a nalepili kolem role. Když jsme dělali portrét, nejprve nám paní učitelka rozdala papíry velikosti A3. Potom jsme si předkreslili obrys spolužáka a dodělali stínování a poslední, co jsme udělali, bylo to, že jsme pomocí temperové barvy dokreslili vlasy, čelenku, tričko a rámeček obrázku.

V rámci indiánského roku k nám přijela paní Zemanová z Valašského Meziříčí z muzea Kinských s pískovým mandalami. Každý z nás si vybral obrázek, jaký chtěl. Postupovali jsme podle jednoduchého postupu. Nejprve kousek sloupnout, nasypat písek, uhladit, sesypat přebytečný písek. Tvoření mandal se nám moc líbilo.

Eva Mertová, Amálie Balejčková, 4. třída

Eva Mertová, Amálie Balejčková,
4. třída

totemy žáků 4. třídy

Ester Vajterová, 4. třída

Vít Randus, 4. třída

Při projektu k výročí 100 let ČR měly děti mimo jiné za úkol si přestavit sami sebe za 50 let jako slavné osobnosti, které díky své proslulosti oslovil světový magazín Forbes, aby pro jeho čtenáře popsali, jak se stali úspěšnými. Jedním z nich je...

Viktorie Onderková, 5. třída

... Patricie Nerádová, tohle bylo vlastní jméno modelky narozené 1. 11. 2007 ve Vidči. V dětství a raném mládí bydlela se svými rodiči a sourozenci. S modelingem začala v roce 2026, ale už odmala byla krásná. Jako modelka si změnila jméno na Emma Drobná. Nechyběly jí krásné vlasy, nehty, ani dokonalý make-up. Její návrhářkou byla Nikola Farná, o vlasy, nehty a make-up se starala Kamila Elisherová. Na mole se ukázala nejen v České republice, ale také v Paříži, New Yorku, Londýně, Novém Zélandě ... V roce 2027 vyhrála první Miss ocenění světa. Na tohle mistrovství jela do New Yorku s Nikolou Farnou a Kamilou Elisherovou. V New Yorku byla její novou návrhářkou Kim Koukalová. Od roku 2028 vyhrála spoustu Miss ocenění. V roce 2028 se seznámila a zamilovala do Jakuba Červenky. V roce 2030 se vdala a měla 4 děti. Dvě holčičky, Emmu a Isabellu, a dva chlapečky, Jakuba a Sebastiana. Rodina Červenkových šťastně žila ve Vídni, kde si postavili dům. V roce 2050 Emma kariéru modelky ukončila a začala být manikérka a kadeřnice, dělala také make-up. V roce 2052 byla pozvána do Las Vegas, kde zkrášlovala slavné osoby. Jakub, její manžel, byl učitel a kadeřník. Dcera Emma byla učitelka a modelka, dcera Isabella dělala kadeřnici, manikérku, vizážistku. Syn

Jakub byl také učitel a slavný fotbalista, Sebastián byl herec a módní návrhář. Emma s Jakubem se dočkali 5 vnuků a 5 vnuček. Emma je stále krásná i její vnuci a manžel.

... JuCa, plným jménem Julie Cábová. Dnes jsme s ní měli rozhovor a podle jejích slov si musíme uvědomit: „Hvězdy nejdou vidět bez temnoty.“ Prozradila nám spoustu informací z jejího života. Hned, co se dostala na víceleté gymnázium, byla štěstím bez sebe, dokonce z toho nadšení a skákání radostí byla tak unavená, že si lehla a přemýšlela o všem možném i nemožném. Právě když takhle přemýšlela, napadlo ji, že by mohla vyrábět čokolády, které se nikdy neroztečou a nezkazí. Hned, co dostudovala vysokou školu, založila startap, což znamená začínající firma, a právě v ní začala vyrábět ve velkém JUCINU ČOKOLÁDU. Potom ji osvitil další nápad: multifunkční socha veverky, která bude držet čokoládu. Vzhledem k tomu, že na tom pracovala dva roky a musela sošku kreslit znovu a znovu, probudila se v ní vášně k malířství. Její obrazy jsou známy po celém světě.

... Designer Matouš Gerla, který slaví 60 let! V tomto oboru je velmi úspěšný. Pracuje v automobilové firmě AUDI a navrhuje japonské zahrádky. Narodil se 17. 4. 2008 v 3:30 ráno v nemocnici ve Valašském Meziříčí. Jako malý žil ve vesničce Střítež nad Bečvou, kde také stále žije. Matouš už 53 let hraje fotbal za TJ Vidče a hraje stále. Ve firmě AUDI navrhuje tvar, světla a vnitřek auta. Také přemýšlí o nové technice a výrobě auta. Je tak výborný, že mu nabízí práci i v dalších automobilových firmách, ale stejně nechce odejít, protože už tam má přátele a hodně peněz.

... Jakub Pavlíček, který se stal roku 2036 nejlepším fotbalistou světa. Je čtyřnásobný vítěz ligy mistrů a nejlepší záložník roku 2033 a 2034. Byl si taky zahrát dvakrát na mistrovství světa. Nejvíce se proslavil tím, že na mistrovství světa dal ve finále proti Belgii 6 gólů, čímž dosáhl světového rekordu vstřelených gólů ve finále od roku 2010. S číslem 6 však jednou musel skončit, ale trénoval nejznámější tým Evropy. Tenhle talent pochází z České republiky. Jakub Pavlíček získal ve 27 letech Zlatý míč. Narodil se 1. 4. 2008 a teď mu je 60 let. „Už odmalička jsem chtěl být fotbalistou, teď se mi to splnilo,“ řekl nám v rozhovoru.

Lilee Olga Parks, 5. třída

... Aneta Randusová, která se narodila 11. 11. 2007 a v roce 2025 si změnila jméno na Kim Randusová. Od svých 8 let hraje závodně volejbal. Svou kariéru začala v malé vesnici Střítež s trenérkou Marií Semančíkovou. Volejbal ve Stříteži hrála do svých 17 let. Poté přestoupila do Ostravy, kde nastartovala svoji skvělou kariéru. Hrála zde 4 roky. Po tolika zkušenostech měla na výběr dva kluby, do kterých mohla přestoupit z Ostravy. Byl to VC Itálie, nebo VC Brazílie. Po dlouhém přemýšlení si vybrala Itálii, kde hrála neuvěřitelných 35 let. Posledních 5 let trénuje svůj mateřský klub Střítež. Celou svou kariéru hrála s o rok starší parťačkou Klárou Žlebčíkovou, která s ní hrála od začátku až do konce.

Jakub Pavlíček, 5. třída

... Lilee Parks. Lilee Parks, světoznámá učitelka, je velmi úspěšnou tanečnicí, učitelkou a vynálezkyň, ale především je to nejlepší chemička za posledních 60 let. Lilee Parks vymyslela lék proti leukémii a rakovině. Lilee Parks se také zúčastnila televizního pořadu Show me what you got! se Salsa choreografií a vyhrála neuvěřitelné první místo! Také vede úspěšnou televizní show, kde ukazuje malým kreativním dětem nápady, jak si mohou vyrobit nebo vylepšit potřeby do školy. A také má Youtube kanál s nápady pro svačinky do školy. Lilee Parks je také velmi úspěšnou cvičitelkou jógy a dokáže vyléčit jak psychicky postižené, tak lidi v depresi, protože jako malá prošla spoustou posmívání a také rozvodem, ale přes to všechno vždycky byla velkou optimistkou. Lilee Parks ale také profesionálně překládá ze španělštiny do angličtiny a také párkrát doučovala arabštinu.

... MUDr. Jaroslav Mandula, který má 60 let. Studoval na Vysoké veterinářské škole v Brně, kde mu vůbec nedůvěřovali, protože sem přišel ze Střední zemědělské školy v Rožnově pod Radhoštěm. Vymyslel způsob, jak pomoci slepým zvířatům. Tohoto problému zbavil již více než 1000 zvířat. Pomáhal při vymýšlení léků, které se používají i teď. Učil na Střední veterinární škole v Kroměříži. V této době už se veterinářství nevěnuje. Chová ovce, koně a čas tráví s rodinou. Dále se věnuje svým koníčkům, jízdě na koni a myslivectví, kterému se věnoval i jeho otec.

Zuzana Jurčová, 5. třída

Julie Cábová, 5. třída

„Když jsem šla...“ To byla věta, kterou žáci 5. třídy dostali v zadání, a jejich úkolem bylo ve skupinkách vymyslet pokračování této věty. A jak se jim to povedlo? Posuďte sami ...

David Cáb, 5. třída

Když jsem šla s Janou na koupaliště, potkaly jsme osamělého pejska. Byl to černobílý husky s modrýma očima. Byl vyhublý a neměl obojek. Přiběhl k nám a my ho pohladily. Byl tak roztomilý! Očividně nám nechtěl ublížit. Hladily jsme ho dlouho, ale když jsme si všimly, jak vyhublý je, vzaly jsme ho domů a daly mu najíst. Potom jsme si s ním hrály na naší zahradě. Zanedlouho rodiče Janě napsali SMS, že má hned přijít domů. Když jsme se rozloučily, přemýšlela jsem, co s ním udělat. Nemohla jsem ho vrátit na ulici, proto jsem šla za mamkou. „Mami,“ řekla jsem, „můžu si toho pejska nechat?“ Mamka se na mě zamračila. Dřív, než stačila cokoli říct, pokračovala jsem: „Už jsem mu dala jméno, takže neodmyslitelně patří mě!“ Po dlouhé době přemlouvání se rozhodlo, že si jej mohou nechat

a že bude mít pelíšek ve sklepě. Další den jsem se probudila a pejsek mi skočil radostně do klína. Začala jsem ho hladit a věděla jsem, že budeme nerozluční kamarádi.

Julie Cábová, Šárka Dobešová, Zuzana Jurčová, 5. třída

Když jsem šla s Janou na koupaliště, potkaly jsme osamělého pejska. Vypadal dost vyplašeně. Najednou jsme cítily, že nás někdo sleduje. Pes se rozběhl a my ho následovaly. Běžely jsme lesní cestou a narazily jsme na skálu. Nevěděly jsme, co máme dělat, když vtom skála začala prskat a najednou se před námi rozevřela. Vešly jsme dovnitř a všude jsme slyšely divné hlasy. Narazily jsme na propast a spadly jsme do ní. Najednou se skála celá otočila a my letěly zpět v čase. Dopadly jsme a upadly do bezvědomí. Po chvíli jsme se probudily na hromadě koster, pavouků a něčeho slizkého. Vtom se ty kostry začaly hýbat a mezi nimi se objevily tři zombie. Podívala jsem se vedle sebe a Jana tam nebyla. Slyšela jsem nějaký křik a vtom mě jedna ze zombie kousla. Překvapivě se nad námi objevila černá díra a vcucla všechno! I zombie! Ale jedna z nich mě v poslední chvíli chytla za ruku a já letěla ze skály ven. Omdlela jsem. Pak jsem uslyšela štěkot, svoje jméno a probudila se vedle svého psa, Jany, Niky, Ely a Sabči. Uf, byl to jen sen!

Eliška Bařáková, Sabina Kovářová, Nikola Nováková, Lilee Olga Parks, 5. třída

Když jsem šla s Janou na koupaliště, potkaly jsme osamělého pejska. Když jsme k němu přišly blíž, zaštěkal: „Haf, haf!“ Najednou se k němu sběhly žirafy, sloni, veverky a další zvířátka. Snažily jsme se všechna pohladit, ale bylo jich tak hodně, že se nám to nepodařilo. Jana ještě rychle zaběhla do obchodu koupit nějaké ty dobroty pro zvířátka. Poté okolo nás prošla paní a nijak se na zvířata nedívala. Zjistily jsme, že zvířátka vidíme jen my. Po tomto zjištění jsme se rozhodly jít s nimi na koupaliště projet se na tobogánu. Byla to velká zábava! Nejlepší byl slon, který se na tobogánu zasekl! Poté jsme šly na louku, kde nám zvířátka ukázala zvláštní bránu. Nevěděly jsme, kam vede, ale zajímalo nás to. Přes bránu jsme viděly další zvířata. A ta byla ještě zajímavější. Například jedno zvíře vypadalo jako naše paní učitelka. Rychle jsme za bránu skočily! Uživaly jsme si podivuhodných zvířat, ale za chvíli jsme zjistily, že už musíme jít domů. Najednou se brána zavřela! Zůstaly jsme v zemi podivných zvířat. A žily jsme tam až do smrti.

Nikola Děcká, Viktorie Onderková, Aneta Randusová, 5. třída

Když jsem šel s Janem na koupaliště, potkali jsme osamělého pejska. Dali jsme mu jídlo z bufetu. Vzali jsme ho s sebou a koupili mu psí krekry. Pak jsme ho vzali domů a učili ho povely sednout a lehnout. Šli jsme s ním na procházku a u toho jsme šli nakoupit. Když jsme se vrátili, šli jsme všichni spát. Brzy ráno začal pes štěkat, a tak jsme se šli podívat, co se mu stalo. Začal štěkat na zloděje, který nás chtěl vykrást. Pes se zakousnul do nohy zloděje a pokousal ho. Zloděj bohužel utekl. Rozhodli jsme se, že si pejska necháme. Za to, že roztrhal zlodějovi kalhoty, dali jsme mu jméno Trhač.

Benjamin Bajza, Matyáš Polášek, Adam Šrámek, Daniel Třeštík, 5. třída

Julie Cábová, 5. třída

Žáci 8. třídy v následujících vypravováních zachytili vzpomínky svých blízkých rodinných příslušníků. Možná to bude inspirovat i vás ostatní k tomu, že si občas uděláte se svými rodiči a prarodiči pěknou chvíli, během které se dozvíte spoustu zajímavostí z jejich života a doby dřívější.

Mistryně v kuličkách

Chtěla bych vás seznámit s mojí milovanou babičkou Milenou. Babička velmi ráda vzpomíná na své dětství, i když to vůbec nebyl snadný život, jaký máme my dnes. Já si při jejím vypravování vždycky uvědomím, že jsem ráda, v jaké době žiji a jak to mám oproti babičce mnohem jednodušší. Díky vzpomínkám nás babička obohacuje svými poučnými a vtipnými příběhy. Jeden z nich bych vám chtěla přiblížit.

„A jde se do školy, hurá!“ zvolala vždycky zvesela moje babička Milenka, když vyrážela nadšeně se svými sourozenci za vzděláním. Do školy se vždy těšila, mohla zde totiž být s kamarády. Zato doma, Na Horách, kde celý den jen pomáhala svým rodičům obstarat dobytek, nosit vodu z potoka a spoustu dalšího, byla jenom samá dřina. Cesta do školy nebyla dlouhá, to seběhli jenom z kopce. Zato nahoru to bylo namáhavější a náročnější na fyzickou!

K téměř povinným školním potřebám tehdy patřily hliněné kuličky. Babička byla v kuličkách mistryně všech mistrů! Jen málokdo ji porazil. Však taky nemyslela na nic jiného.

Dnes byl ale speciální den. Odpoledne totiž Fanda pořádal velký kuličkový turnaj. Přála si, aby ho vyhrála a nosila tak titul „Mistryně v kuličkách“ po celý měsíc.

Škola jak naschvál utíkala velmi pomalu. Pan učitel ten den babičku dokonce zatahal za uši! „Au!“ zakřičela babička. A zatahal ji jenom proto, že místo soudruhu ho oslovila pane učiteli. A to byl velký problém. V té době ano. Tatínek by ji však za to určitě pochválil, protože babiččina rodina musela komunistům odevzdávat různé naturálie, proto byli taky chudí a pracovali od nevidím do nevidím.

Babiččini sourozenci kuličky nehráli. Tím pádem musela jít babička po turnaji sama domů. Určitě se ptáte, co turnaj? No vyhrála ho levou zadní, jasná věc, a tak jí právem náležel titul „Mistryně v kuličkách“.

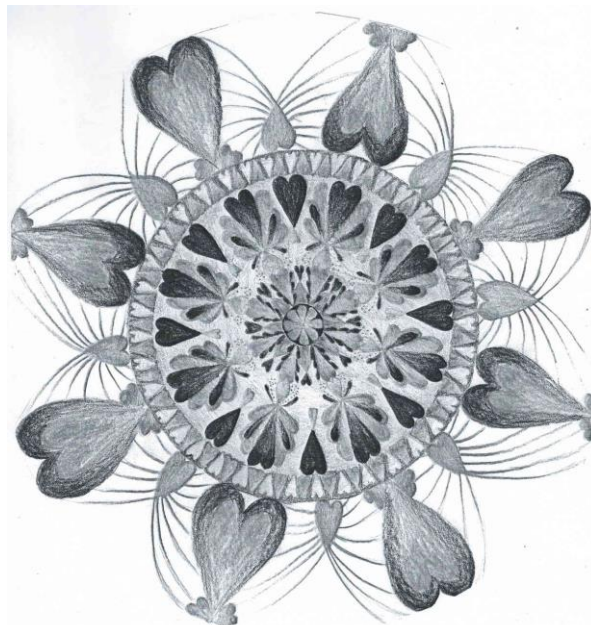
Už byla tma, když si naše mistryně vykračuje téměř poslepu domů. Ani Měsíc zrovna nesvítíl, babička měla malou dušičku, bála se. „Áááá, to nic, to je jen vítr,“ mumlá si pro sebe. Teď už to ale začalo být vážné. Babička došla až k lesu. Ten musela projít, potom ještě chvíli do kopce a bude doma. Avšak něco zaslechla. Někdo dupal kolem ní. Schovala se za strom a čekala.

Za hodnou chvíli ten dupot ustal. Jen stěží rozeznala nějakou postavu. Podlouhlá, hubená a šla směrem k jejich domečku. „Doufám, že to není zloděj, který by nás chtěl vykrást, ten podivný mužík!“ v duchu si říkala babička. „Ale né, vždyť to je tatínek!“ Rozpoznala ho až těsně u domu. To se babičce ulevilo.

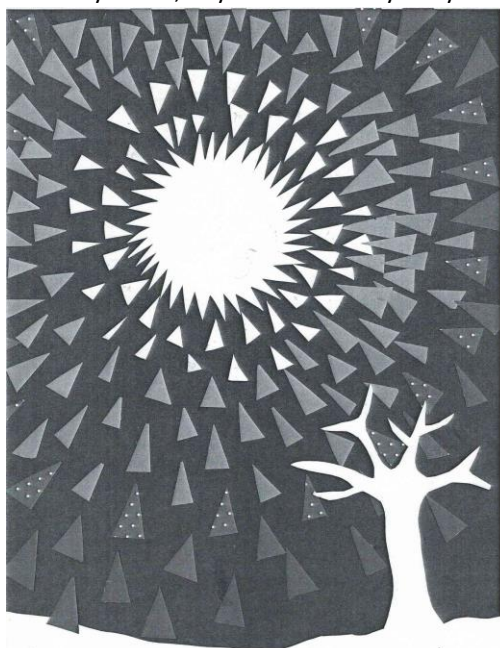
Tatínek měl o babičku strach, a proto jí šel naproti, jenže babička coby velký strašpytel se radši schovala za strom. Doma nedostala až tak moc vyhubováno, jak čekala, stejně by jí to bylo vzhledem k jejímu dnešnímu úspěchu v kuličkách docela jedno, ale musela slíbit, že už nikdy nebude domů chodit za tmy.

Ten den ulehala babička blaženě k spánku, s hřejivým pocitem vítězství v turnaji, které jí pomohlo překonat i její velkou bojácnost, a ona tak bez újmy na zdraví došla šťastně domů.

Tereza Cábová, 8. třída

Adéla Bařinová, 7. třída

Ester Vajterová, 4. třída

Martin Rohleder, 6. třída

Květinová příhoda

Moje babička je velká zahrádkářka. Je jí 75 let a stále se o zahrádku aktivně stará. Květiny miluje a dokonale se v nich vyzná. Má spoustu vzácných kytek a celá naše zahrada je posetá květy různých barev. Zážiteků ze zahrádky má spoustu. Třeba když jí náš milovaný pejsek pošlapal celý záhon s astrami. Ale příběh, který vám teď zprostředkuji, mně připadá opravdu hodně úsměvný.

Jednou se mojí babičce po velkém úsilí podařilo sehnat velmi vzácný druh petrklíče. Prvosenku poschoďovitou. Nasadila si ji na kraj zahrádky. Když kolem plotu zahrady někdo prošel, už ho zvala dovnitř, aby se podíval na její malý petrklíčový zázrak. Byla na něj velmi pyšná a dohlížela, jak se mu daří. Prvosenka krásně kvetla a babička se na ni nemohla vynadávat.

V té době navštívila babičku jedna její dobrá známá. Jmenovala se Marcela. Často k nám chodívala, protože měly s babičkou společné zájmy. Vždy, když přišla, sedly si ke kávičku a mohly si povídat klidně hodiny. O zahradničení si každopádně povídaly nejraději.

Jakmile se už dost napovídaly, rozhodly se vydat na obhlídku babiččiny zahrádky. Marcela obdivovala skalku a chválila babičku, jak má všechno vzorně vypleto. Taky si vybírala, jaké kytky si od babičky odnese, aby si je ve své zahrádce mohla zasadit. Tento výměnný obchod praktikovaly holky vzájemně a pravidelně.

Marcela pozorně sledovala, jaká kytky by se jí zamlouvaly, a hned si představovala, jak se bude v její zahrádce vyjímat. Babička jí radila: „Tahle kytky vydrží nejdéle a tahle zase nejkrásněji kvete.“ Když vtom v nestřežené chvíli se Marcela sehnula nad záhonek se slovy: „A přece tu máš nějaký plevel!“ Rychlým pohybem vytrhla babiččin petrklíč, jehož listy připomínaly pampelišku, a odhodila ho přes plot na cestu. Babička vůbec nevěděla, jak reagovat. Než se vzpamatovala, aby pro vzácnou a opečovávanou prvosenku běžela, prosvíštělo po cestě nákladní auto a petrklíč utrpěl přímý zásah pod jeho velkými koly a byl ten tam. Babička vydechla a zase se zhluboka nadechla, už chtěla začít Marcelu hubovat, ale nakonec se ovládla. Při představě totiž, že se jí bude Marcela do nekonečna omlouvat, raději vše přešla mlčením. Petrklíče jí bylo moc líto, ale ten je bohužel nenávratně pryč.

Nutno podotknout, že se babičce další prvosenku poschoďovitou už sehnat nepodařilo. Marcela dodnes netuší, že má zásluhu na likvidaci vzácného botanického druhu. A my všichni se této příhodě doma s chutí zasmějeme. Babička se taky směje, přestože jí to někdy zamrzí. Má však spoustu jiných krásných kytek, které jí dělají radost od jara do podzimu. A kdo ví, třeba se jí ještě poštěstí sehnat novou prvosenku poschoďovitou!

Renáta Jaskulová, 8. třída

Děda doktor

Když byla moje maminka malá, nejezdila na dovolenou k moři do Řecka, Chorvatska nebo do Itálie, jako jezdíme teď my, ale přesto si dovolenou vždy skvěle užila. Svou každoroční rodinnou dovolenou trávila na Slovensku u přehrady, která se jmenovala Zemplínská Šírava, společně s babičkou, dědou a s mými dvěma tetami Jančou a Věrkou. I když v přehradě nebyla voda zdaleka tak teplá jako v moři a nenacházely se u ní písčité pláže s mušličkami, maminka na tyto krásné chvíle svého dětství moc ráda vzpomíná. Ale ne všechno proběhne vždy tak, jak si ideálně naplánujete, a tak je tento příběh o jedné z těch méně vydařených mamčiných dovolených.

Jako každým rokem o letních prázdninách si všichni zabalili své věci do tašek a vyrazili na společnou dovolenou. Byli ubytovaní v chatě, která měla terasu se zábradlím a výhledem na přehradu. Obvykle, když šli všichni společně k vodě, chodili hlavním vchodem jako slušní lidé. Běda však, když šly tři sestřičky samy. „Na co bychom si takhle prodlužovaly cestu, když si to můžeme zkrátit přes terasu a ušetřit si tak nohy? Vždyť to zábradlí je nízké a dá se bez problému přelézt,“

Adam Vaverka, 7. třída

předháněly se jedna přes druhou v rozumování a vymýšlení různých lumpáren.

Zprvu to bylo fajn takto si zkracovat cestu. Avšak tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne, a tak i tato parádní zkratka se stala jedné ze tří sester osudnou. A to zrovna té nejmladší, Janči. Teta Janča byla totiž zvlášť šikovná, a tak se to stalo. Jakmile si jednou chtěla takto zkrátit cestu, při přelézání zábradlí jí podklouzla noha a ona spadla přímo na ruku.

Když se z terasy ozval pláč malé Janičky, benjamínka rodiny, všichni hned pospíchali směrem k ní: „Co se ti stalo?“ a taky „Co tě bolí?“ vyptávali se okamžitě všichni malé Janičky a litovali ji. Až na dědu, který, když teta na otázku „Co tě bolí?“ odpověděla, že ruka, tak jí jen přísně nařídil: „Zahýbej prstama!“ Když prsty zahýbala, děda, povoláním veterinář, vyřkl diagnózu: „Zlomené to nemáš. Máš to jenom naražené.“ A víc se o ni a její pláč nezajímal.

Teta však neustále tvrdila, že jí ruka bolí, a po zbytek dovolené ji nosila zavěšenou v šátku. Poté, co děda doktor řekl svůj názor na tetinu ruku, všichni mu věřili, a tak se malé Janči neustále posmívali: „Simulant! Ona si tu ruku šetří! Zavěs si ji na šátek, ať ti neupadne!“ Janču však jejich posměšky nezajímal a ruku stále nosila zavázanou v šátku. Ve vodě si ji pokládala na plavací kolo a všichni si až do konce dovolené mysleli, že na sebe chce jenom upozornit, že zkratka chce, aby se jí všichni věnovali a litovali ji.

Ale tetu i po příjezdu domů stále ruka bolela. Babička to nedala a zašla s ní na rentgen do Rožnova. Doktor se babičky zeptal: „Co se jí stalo?“ A babička odpověděla: „Spadla před pěti dny ze zábradlí na ruku.“ Doktor se ptal dál: „Proč jste s ní nepřišla dřív?“ Na to babička odpověděla: „Stalo se jí to na dovolené a můj manžel řekl, že to má jen naražené.“ „Váš manžel je odborník na zlomeniny?“ pokračoval nepříjemným hlasem v rozhovoru přísný doktor. Babička znejistěla: „To sice není, ale občas léčí zvířata, a tak jsem neměla důvod mu nevěřit.“ „To je sice hezké, že věříte svému manželovi, ale příště se laskavě obraťte na odborníka. Vaše dcera i vy máte víc štěstí než rozumu. Váš manžel se totiž spletl a ruka vaší dcery byla opravdu zlomená. Máte však obrovskou kliku, že jí začala srůstat správně. Dáme jí proto jenom dlahu.“ vynadal babičce doktor.

Teta dostala dlahu a byla spokojená: „Teď mi konečně všichni budou věřit, že nejsem žádný simulant!“

Kristýna Mandulová, 8. třída

Povodeň

Moje babička bydlela ve Stříteži. Jako všechny děti i ona se těšila na prázdniny, ale tentokrát ty prázdniny začaly dost neobvykle. Stalo se to v roce 1960, kdy babička měla 11 let. Se svou sestřenicí musely doma pomáhat s prací na poli, a proto s radostí přivítaly, když začalo pršet.

„Hurá, nemusíme nic dělat! A jdeme s ostatními děckama skákat přes potok o tyči.“ Potok

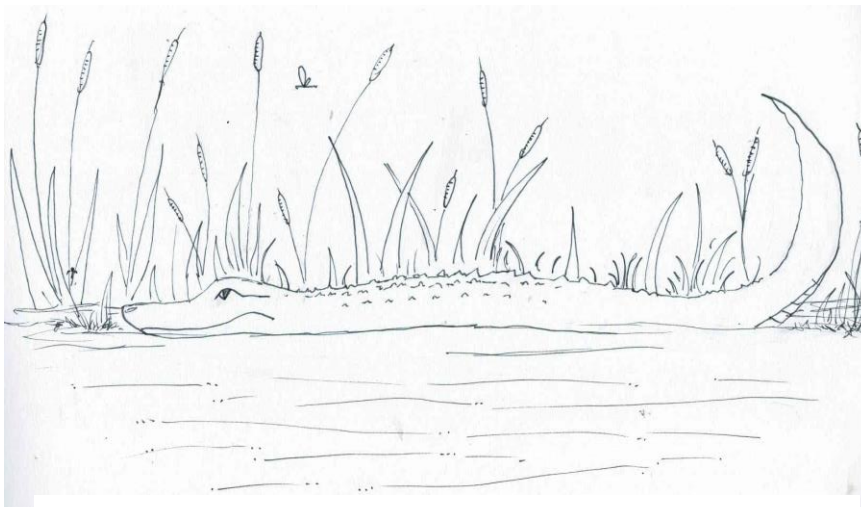
se vléval do řeky Bečvy, která byla

při silných deštích už hodně rozvodněná. Mnohokrát se stalo, že skok přes potok se vždycky nevydařil a děti spadly do vody. Ale při velké vodě to bylo ještě více nebezpečnější. Všem se to ale líbilo a vůbec nepřemýšleli nad tím, že by je voda odnesla až do řeky. Naštěstí to dobře dopadlo a voda si nikoho z nich nevezala.

To ale nebylo všechno. Všichni lidé z vesnice chodili kolem řeky Bečvy a sledovali, jaké škody povodeň způsobuje. I babička s ostatními dětmi chodila kolem Bečvy a viděla, jak voda sebrala velkou lávkou, která vedla přes Bečvu ze Stříteže do Zašové. Děti stály na břehu, který byl podemletý vodou, ale to ony nevěděly. Někdo z dospělých na ně zavolal: „Děcka, honem běžte od té vody, nebo tam spadnete!“ Když poodešly o kus dál, skutečně se břeh, na kterém ty děti stály, propadnul do vody. „Děcka, to jsme ale měli štěstí, co?“ zhodnotili malí rozumbradové situaci a rychle utíkali domů.

Já si myslím, že se babička doma ani nepochválila, co s ostatními „stejně rozumnými“ dětmi prováděla. Zato teď má na co vzpomínat!

Magdaléna Mandulová, 8. třída

Klára Cábová a Lea Dejmková, 9. třída

Někteří osmáci nezpovídali své příbuzné, ale pídili se po tom, jak asi mohly spatřit světlo světa úplně obyčejné věci, které dnes považujeme za běžnou součást našeho života.

Jak vznikly zápalky

Odpradávná lidé potřebovali k životu oheň. K rozdělení ohně potřebovali dva křemeny, kterými o sebe křesali jiskry. Ale nebylo to jen tak jednoduché. Někdy se neposedný křemen ztratil, jindy se nedalo vykřesat jiskru a po dešti to bylo zhora nemožné. Lidé pak nahlas kleli, nadávali, hubovali, zuřili a prskali vzteky.

To se ale změnilo, když se jednoho jarního dne narodil pasáček jménem Jura. Tatínek mu říkával: „Ty si vždycky poradíš, o tebe strach nemám!“ Jura rostl jako z vody. Když se tatínkovi zdálo, že už je Jura dost starý, dal mu velké stádo ovcí, které pásal v horách. Tam rozdělával plamínky každý večer, aby si připravil vydatnou večeři a zastrašil vlky. Křemeny ho ale nikdy neposlouchaly, proto si večer co večer stěžoval svým ovcím: „Zatrolené křemeny!“ Věčně je taky ztrácel, nebo se mu někde zakutálely.

Každou neděli se Jura stavoval za tatínkem a cestou si falešně prozpěvoval: „Moje ovečky mají velké zvonečky!“ Tohle si zpíval celou cestu k tatínkovi. Jura se tatínkovi svěřil s rozděláváním ohně. „Tatínku, ani jediný večer se mi nedaří rozdělát oheň. Potřebuju nějaký zlepšovák. Nevíš o nějakém?“ – „Nevím, můj synu,“ odvětil mu tatínek, „popřemýšlím o tom a snad mě něco napadne.“ Bavili se spolu až do večera, řešili, jak se ostříhá ovce, jak rychle se dají ukrýt před bouří a tak dále.

Po večeři šel Jura zpět na svou salaš, kde ho čekalo velice nemilé překvapení. Omylem zapomněl dovést branku do ohrady, takže mu ovečky zmizely bůhví kam. Jura se za svou hloupost štípl a šel ovečky hledat. Vydal se potmě temným lesem a vtom se to stalo.

Jura si nevšiml malé trhliny a najednou už padal rychlostí větru dolů. „Ááááá!“ křičel strachy. Náhle se ocitl ve velké, strašidelné jeskyni, ve které bylo šero. I netopýři tu žili, viseli zavěšení u stropu jeskyně jako rampouchy. Jura se bál, potřeboval světlo. Pak si ale vzpomněl na tatínka a to mu dodalo odvahy.

Chtěl se z té proklaté jeskyně dostat ven. Na zemi ležel kus dřev, tak ho sebral. K jeho štěstí podlahu jeskyně

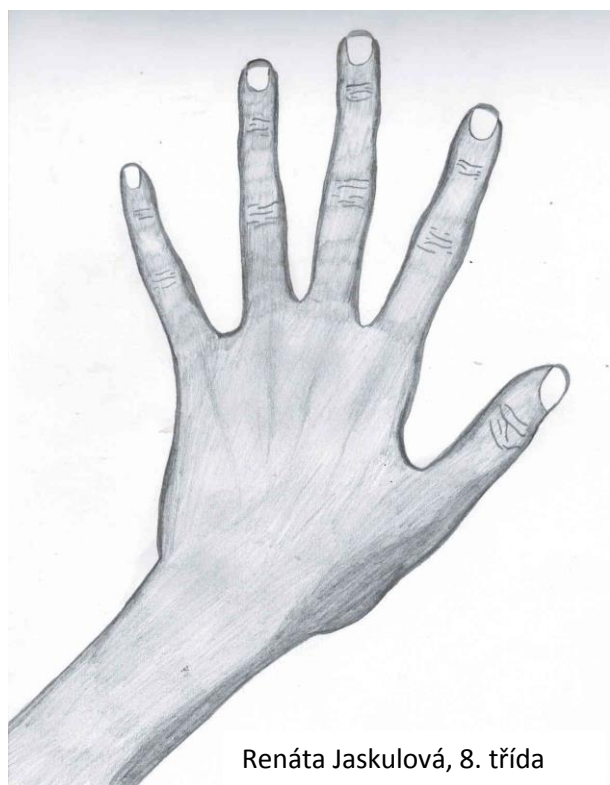
pokrývala vrstva síry. Jura se belhal k východu jeskyně. Opíral se o hůl, když vtom mu hůl podklouzla. V tu ránu se Jurova hůl rozhořela a málem mu spálila vlasy. Jura si ale s vlasy nedělal starosti. Pomocí ohně našel cestu ven z jeskyně a šel hledat své ovečky. Našel je, jak se pasou na konci lesa, a odvedl je zpět do salaše. Svě nové dobrodružství šel ihned povědět tatínkovi.

I když byl velmi unavený, cestou k tatínkovi si zase, ne už tak falešně, zpíval: „Moje ovečky, mají velké zvonečky.“ Poté, co skoro vyčerpán otevřel dveře do tatínkovy chalupy, zakřičel na tatínka: „Tatínku! Něco se mi povedlo!“ – „To jsem teda zvědavý, co,“ odvětil tatínek, „pověz mi to, Juro.“ A Jura začal vyprávět: „Tatínku, to bylo tak. Včera se mi mé ovečky zatoulaly do hor...“ A to vy už přece víte, jak to bylo.

Od té doby, co se to dozvěděla místní drbna, babka Klepáčová, se po světě nepoužívají křemeny, ale Jurův vynález, kterému dnes říkáme zápalky. Jsou totiž praktičtější. Stačí s nimi jednou škrtnout a máte oheň. A Jura? Ten teď každý večer ušetří hodiny hledání svých zatoulaných křemenů.

Hynek Kraus, 8. třída

Renáta Jaskulová, 8. třída

Filip Dobeš, 8. třída

Jak vznikly klobouky

Kdysi dávno, krátce po tom, co se na loukách pásli dinosauři, lidé vůbec nevěděli, co je to klobouk. Proti slunci je chránily pouze podzemní chodby, a tak není divu, že v nich nebylo téměř k hnutí.

Až v 16. století se v centru dnešního Istanbulu nacházela rodina, kterou tvořila matka, dcera a její manžel. Stará paní Evrim si při teplém nedělním odpoledni posteskla: „To slunce tak paří! Kéž by tu bylo něco na hlavu proti úpalu!“ Její zeť Osman ji vyslechl a rozhodl se, že jí vyrobí něco na hlavu. Jenomže co? Osman byl hrnčířem z povolání a nic jiného neuměl.

Večer si stěžoval manželce Sarah: „Já bych tak moc chtěl potěšit tvou maminku, ale nevím, jak to udělat.“ „Však jsi hrnčíř, ne,“ chopila se slova Sarah, „udělej klobouk z hlíny!“ Osman se na ni od srdce usmál: „Ty jsi génius!“

Na druhý den se pustil do práce. Ladil své dílo celé dopoledne. A odpoledne, kdy si paní Evrim opět stěžovala, Osman zareagoval slovy: „Nebojte se, maminko, již zítra na vás čeká...“ Osman si nemohl vzpomenout, jak tomu Sarah řikala, „klobouk.“

Následujícího dne představil paní Evrim svůj klobouk z hlíny. V tom okamžiku, kdy jí nasadil na hlavu svůj vynález, paní Evrim nadskočila. Se lží v hlase mu řekla: „To je skvělý vynález, Osmane!“ Nebyl. Byl těžký a nenapomáhal. Ale paní Evrim mu to nemohla sdělit, na to ho měla až moc ráda. Osman se zazubil štěstím.

Vtom ho něco napadlo. Jeho rodina neměla moc peněz. Takže udělal více klobouků a otevřel si stánek na rušné istanbulské ulici. Co si budeme říkat, stály víc než dost. Pár lidí se slitovalo a zakoupili si tyto klobouky. K večeru dorazili ke stánku vojáci, kteří měli stejnou funkci jako dnešní policisté. „Vy jste nějaký řemeslník patřící do cechu?“ dusili ho vojáci. „Ne, ne, já jedu na vlastní pěst,“ usmíval se Osman, „nekoupíte si klobouk?“ Voják, ten hlavní, se naštvál: „No to teda nekoupím a vy půjdete s námi!“ Osman na něj zíral jako tele na nová vrata. Voják mu dal provizorní provaz na ruce a podotknul: „Císařovi se ten váš klobouk bude třeba líbit!“ Osman věděl, že si s tím zalíbením dělal srandu, ale stejně se polekal. Císař?!

Když Osman předstoupil před císaře Sulejmana I., tak mu předal jeden svůj klobouk. Sulejman si ho nasadil, zapřemýšlel a řekl: „Nezavřu tě do vězení na tři roky kvůli nepovolenému prodeji, ale pozítří si chci na hlavu nasadit tvůj skvělý klobouk!“

Vojáci stejně strčili Osmana do vězení. Osman se rozplakal. Vtom na zemi zahlédl slámu. Poručil si ovčí vlnu a klacík a začal zašívát kousky slámy do sebe. Moc mu to nešlo, ale ráno už v rukách držel nestabilní klobouk. Vojáci ho na jeho přání zavedli do hrnčířny a tam nechal Osman klobouk zatvrdnout.

Druhý den předstoupil před Sulejmana a podal mu klobouk. Sulejman si ho nasadil, usmál se a řekl: „Osmane, já tě propouštím. Klobouk je perfektní!“

A tak Osman začal tyto klobouky vyrábět ve velkém a tyto se brzy rozšířily do celého světa.

Magdaléna Hýžová, 8. třída

ZAJÍMAVOSTI

Věděli jste, že...

- 1) ...hned po Francii je nejnavštěvovanější země planety Indonésie?
- 2) ...kdyby někdo zapomněl přidat do Coca-Coly kyselinu fosforečnou, tak se pozvracíte?
- 3) ...na univerzitě v Georgetownu můžete studovat obor "Star Trek"?
- 4) ...ženy pláčou 40x-66x do roka ,muži pouze 5x-8x do roka?
- 5) ...samolepky "Made in China" se vyrábí v Koreji?
- 6) ...do roku 1930 byla dívčí barva modrá a chlapecká růžová?
- 7) ...sami sebe nikdy nepolechtáte, protože mozeček, část mozku, varuje zbytek mozku, že se o to snažíte?
- 8) ...obecně jsou tři důvody, proč vás někdo nenávidí? 1. Chtěl by být jako vy. 2. Nenávidí sám sebe. 3. Bere vás jako hrozbu.
- 9) ...šimpanzi si umí svými zuby naostřit větev, kterou poté použijí jako kopí k lovu jiného zvířete?
- 10) ...dvě třetiny populace nikdy nevidělo na vlastní oči sních?
- 11) ...když otevřeli v Kuvajtu první McDonald's, utvořila se před ním fronta dlouhá 11 km?
- 12) ...aurofobie je strach ze zlata?
- 13) ...na Facebooku je dnes více uživatelů, než bylo před 200 lety obyvatel na celé Zemi?
- 14) ...existuje matematické kouzlo: $259 \times \text{"váš věk"} \times 39 = ?$. Zajímavý výsledek, vyzkoušejte.
- 15) ...lidé, kteří se smějí, lépe snášejí bolest fyzickou i emocionální?
- 16) ...havajská pizza byla ve skutečnosti vynalezena v Kanadě?
- 17) ...pokud nemáte žádné dluhy a v peněžence máte alespoň 200 Kč, jste bohatší než 25% Američanů?
- 18) ...srdce velryby má velikost automobilu?
- 19) ...naše oční zornice se rozšíří, zadíváme-li se na někoho, koho milujeme, nebo nenávidíme?
- 20) ...Bill Gates je bohatší než 140 států?

David Stodůlka, 8. třída

připravila Magdaléna Hýžová, 8. třída

To, že videčská škola má spoustu talentovaných žáků, dokazuje i účast na různých soutěžích. Odtajníme vám, s čím uspěly naše žákyně v letošním ročníku literární soutěže „O poklad strýca Juráša“ s podtitulem „Já a můj hrdina“.

Škaredý, leč milý

Můj knižní hrdina,
nelokl si nikdy vína.
Trochu kulhá a má vadu,
má veliký hrb vzadu.
Je též hluchý od zvonů,
žije ve věži Notre-Damu.
Mně se líbí,
nejenže má mnoho síly,
má také dobré srdce,
svůj osud snáší trpce.
Aby toho nebylo málo,
je hrozné, co se mu stalo.
Jeho matku zabili,
a při tom se bavili.
Milý člověk si ho k sobě vzal,
ani náhodou ho k vodě neposlal.
Jak se jmenuje ten,
co se líbí skoro všem?
Quasimodo jméno jeho,
já tady šíším z něho.

Kdybych vstoupila do jeho příběhu,
měla bych ve svém srdci něhu.

Co by se stalo?

Asi by mě to vzalo.

Být v jeho pohádce,
nedošlo by k žádné hádce.

Jestli bych do příběhu vstoupila,
velice bych prohloupila.

Již by to tragédie nebyla,
změnila by to moje idyla.

Mou lásku k němu vyjádřit nemohu,
změnilo by to vše v tomhle příběhu.

Quasimodo by nebyl hrbatý zvoník,
byl by třeba parfumérník.

Esmeralda by nebyla cikánská dívka,
měla by za zvíře kocoura Slívka.

Notre-Dame by nebyl chrám,
kardinál by nebyl sám.

Jak by se mi líbilo zažít jeho dobrodružství na
vlastní kůži?

Zaprvé bych si utrhla jednu růži.

Co by se dělo?

Třeba by vystřelilo jedno dělo.

Abych nezměnila celý děj,
radši vystupuji z něj.

Jak by se mi to líbilo?

Každou vteřinu by mé nadšení sílilo.

Představa být hluchým zvoníkem se mi nelíbí,

Ale mé nadšení stále sílí.

Pohasne však ve chvíli,

kdy Esmeraldin a Quasimodův život se vysílí.

Jakmile svoje životy položí
a své hlavy složí.

Můj život by se tím změnil,

můj svět by se vyměnil.

Pak by chrám nebyl chrámem,

poté by také král nebyl králem.

Svět by se mi zhroutil pod nohama,

čert by ho nabral svýma rohama.

Jednou tuhle knihu četla jsem,

moje mysl zalíbila se v něm.

Tato kniha tlustá je,

bohužel tragická je hodně.

I film natočen o tom byl,

herci se snažili ze všech sil.

Tato báseň je vám věnována,

i gratulace vítězům dána.

Vyhrát já nemusím,

ale přesto to zkusím.

Victor Hugo je nejlepší spisovatel, co já znám,

proto představuji ho vám.

Všem se takhle omlouvám,

že Quasimodo bude navždy sám.

Je to smutný příběh, to já vím,

ale já ho nijak nezměním.

Radši tuhle knihu zavírám,

neotvírejte ji, povídám.

Je to smutné, to já vím,

nakonec mi došel rým.

*Anna Urbanová, 9. třída, poezie,
ve své kategorii 1. místo v oblastním kole a 3. místo v okresním kole*

Kvíklomrsklíka Zapytlovaná – vymyšlený příběh na motivy knih mého oblíbeného autora Roalda Dahla

Ahojky, jmenujím se Kvíklomrsklíka.

Jiné bytosti mi říkají Kvíklo. Jsem malá trpaslička.

Narodila jsem se v doupěti Anitramovy víly Ordepy.

Je mi tolik let, co jsem na světle. Což bude tak 10 000 let. Měřím 30 mm. Vážím 73 gramů.

Můj domov je všude tam, kde se mi líbí a kde si můžu dělat takové větičky, jaké uznám za vhodné.

Bydlím ve květlínkách. Mám ráda tulipán ve tvaru vázy. Ráda kreslím a tvářím z papíru.

Nejlepší zábava jsou stolové hříčky např.: Dosadníci z katanu, Čňátuci na ledu a Skoče.

Moc nemám ráda zlé obry jako je můj společník Hvízdko. Ke všem se chová zlácky.

Obr Dobr je můj velký kamarádík. Chodíme spolu chytat sny.

Trávím spoustu času s kamarádky z naší lesní šokoly. Jak skončíme vyučko, vždy si jdeme jen tak zahrát.

Hrajeme si na schovávanku, člokvěče nezlob se a burlíka. To je to, panáčku, zábava!

Jako každá šokola, tak i ta naše má velké letní prázdniny.

S vílenkami na dovolenou nelétáme. Každé prázdniny trávím u své milované bábinky Klísky.

Bábinka má 75 000 let. Moje bábinka je prostě úžasňáková. Vaří mi ty největší labužky.

Umí ty nejlabužky na světle, třeba fňokurkovou omeletu, čoklověčí řízečky a moušinky na smetaně.

Občas i něco ušijákuje. Naposledy šatinky, protože jsem si je roztrhávala na kusy.

Na rukávek mi vyšijákovala kytličku jako ozdobu.

Ničeho se nebojím, kromě Velkých Obrů, kteří žerou čoklověky.

Chodí hlavně v noci, když celá naše šíře spíiiiiii.

Budu ráda, když se někdy setkáme v naší šíři snů, v lese Sipovce.

TO JSEM JÁ

*Martina Hajná, 7. třída, próza,
ve své kategorii 2. místo v oblastním kole*

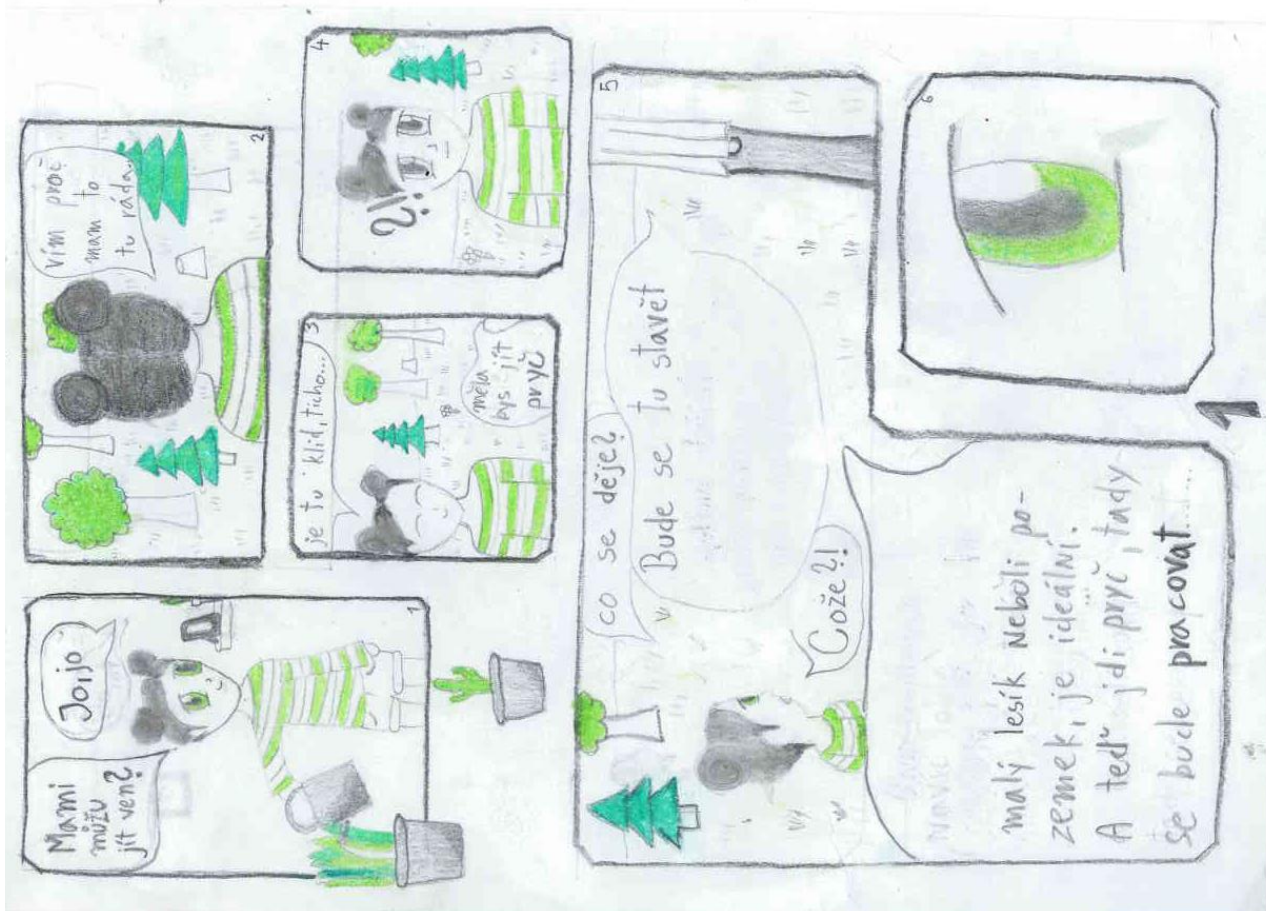

Adela Ondřejová, 6. třída, komiks,
ve své kategorii 2. místo v oblastním kole

Klára Žlebčíková, 6. třída, komiks,
ve své kategorii 4. místo v oblastním kole

Skutečný hrdina

Julie Cábová, 5. třída, komiks, ve své kategorii 1. místo v oblastním kole a 1. místo v okresním kole

Osmáci se v následujících krátkých líčeních inspirovali poetikou Zdeňka Kriebla a vy můžete zkusit hádat . . .

Je to cestovatel?

Projde svět křížem krážem, ale nikdo ho nevidí. Někdy je tak silný, že ho nic nepřemůže, ale i přesto se vejde do každé malé skulinky. Ne každý ho má rád, ale svět by bez něj přešlapoval pořád na stejném místě. Pro vlny a vlnky je však dobrý kamarád. Je to cestovatel?

(Ληλυ)

Anna Čubová, 8. třída

Je to zámečnick, nebo malíř?

K zimě nám bránu otvírá, ale to je tak vše, co otvírá, protože kudy chodí, tudy zamyká. Jezera, kaluže, rybníky neviditelně zavírá. Děti už brusle vytahují, na rybníku bruslí. Ale to není vše, co umí. Na okno hvězdy maluje i bez štětce přímo čaruje. A to všechno bez barev a bez palety. Tváře nám zbarví na červenou, ale jinak vše ostatní na bílo.

(zρμω)

Barbora Kovářová, 8. třída

Je to pokrývač?

Je to pokrývač? Každým rokem k nám přijede pokrývač a vše namaluje bílým, pro něj typickým, nátěrem. Stromy, domy, hory, kopce, školy, auta i lidé jsou celí bílí. Na jaře však pokrývačův nátěr zmizí do země, protože pokrývač odjede. I přesto se děti každý rok na pokrývače těší, protože jeho nátěr symbolizuje Vánoce.

(υηυσ)

Filip Dobeš, 8. třída

Je to loupežník?

Oceníme ho nejvíce v létě, ale v zimě nám pořádně leze na nervy. Zvláště, když je pořádně studený. Z krásného účesu nám dokáže udělat parádní vrabčí hnízdo. Takže jakákoli snaha o krásný účes nemá cenu. Když chce, má opravdu velkou sílu. Vezme s sebou vše, co mu stojí v cestě. Někdy se jen tak prožene zahradou a spousta věcí ze zahrady zmizí s ním.

(Ληλυ)

Nikol Farmačková, 8. třída

Je to malíř?

Nejlíp se malíři maluje časně z rána. Na jeho paletě nikdy nechybí červená, oranžová, žlutá a lehce růžová. Otevírá dveře do nového dne. Má rád klid a ranní zpěv ptáčků. Pomáhá slunci vyčarovat úsměv na tvářích. Někdy se stane, že peřinky mraků skryjí jeho zář. Ale i když ho nevidíme, víme, že tam je a vždy bude.

(αουηης ρουαηλυ)

Karolína Jasná, 8. třída

Je to kouzelník?

Maluje obrázky, ale bez štětců. Je to takový otravný a podlézavý prodavač na trhu. Jeho paleta barev je vcelku bídná. Najdeme na ní hlavně bílou a sem tam i světlou modrou. Jeho umění se málo cení, dokonce není příliš v oblibě, i když vytváří nádherné, okouzující, přímo dech beroucí obrazce. Přes noc dokáže vykouzlit nádherné skleněné korálky, které rozjasní celou krajinu. Na stromy nahazuje svoji bílou pokrývku a jezera pokrývá krásně lesklým sklíčkem. Ráno se vypaří a čeká až do večera, kdy zase může kouzlit. Je to kouzelník?

(zρμω)

Barbora Juříčková, 8. třída

Je to maratonský běžec?

Je ohromně rychlý jako závodník. Stromy se díky jeho vytrvalému běhu kolébají ze strany na stranu. Jeho silný výdech v cíli je schopný zničit všechno okolo. Je to vlastně běžec?

(Ληλυ)

Rozálie Stodůlková, 8. třída

Přítel, či nepřítel?

Když je večer tma a sedím doma, slyším vrzání trámů našeho domu, nárazy na kovovou střechu...

Někdy je silný a jde slyšet, jak se ozývá v komíně jako meluzína. Je také velmi otravný. Dokáže vám ukrást věci, třeba strhne čepici z hlavy, nebo rozmete hromádku listí, kterou jste pracně nahrabali. Je to také velký vandal. Když zesílí, dokáže i lámat stromy, nebo odnášet střechy domů. Ale v létě často přijde vhod, protože svlaží vaše přehřáté tělo. Je to přítel i nepřítel, pomocník i ten, který škodí. Kdo to vlastně je?

(11/1)

Štěpán Vajter, 8. třída

Jsou to korálky?

Ráno, když do koberce těchto korálků vyrazíte bosýma nohama, ucítíte příjemný chlad. Jakmile dorazí krutá zima, tyto korálky ztuhnou a často i zmizí. Když se korálky začnou snášet večer, obcerství vás také osvěžujícím pocitem. Navíc vypadají jako drahokamy, objektivy fotoaparátů se kolem nich jenom točí. Škoda, že jejich krásu můžeme obdivovat pouze ráno a výjimečně večer.

(0501)

Magdaléna Hýžová, 8. třída

Je to umělec?

Umělec, o kterém je řeč, není jen tak ledajaký. Je to malíř i designer v jednom. Nemaluje na papír, ani na plátno. V zimě maluje svým kouzelným štětcem roztodivné obrazce přímo na okna. Protože má velkou fantazii, někdy vypadají jako lístečky, jindy jako exotické rostliny. Lidé jim říkají ledové květy. Na okapy domů rozvěšuje rampouchy různých délek. Taky moc rád zdobí stromy a keře třpytivou jinovatkou. A když vyjdeme ven, abychom jeho dílo obdivovali, štípe nás do tváří tak dlouho, dokud nás nedonutí obléct si šálu, rukavice a čepici. To je potom barevnost v jinak bílé zimě! Na jeho umění je prostě radost pohledět.

(zbrm)

Renáta Jaskulová, 8. třída

Matouš Gerla, 5. třída

Do divadla si můžeme běžně zajít, vždyť i v rámci školních osnov jezdíváme pravidelně na různá divadelní představení. Ale co návštěva pralesa? To už je pro obyčejné smrtelníky docela exotická destinace. Nasát atmosféru obou zmíněných míst můžete díky následujícím řádkům.

Návštěva divadla

Stojím před školou. Začíná mi být zima. Ovívá mě studený vítr a mrznou mně ruce. Naštěstí slyším zvuk autobusového motoru, který nás odveze do divadla. Cílová stanice: Beskydské divadlo Nový Jičín. Představení: Molière – Lakomec.

Jakmile vstoupím do autobusu, cítím, jak na mě sálá teplo. Cestou slyším ruch silnice, spolužáků a 8. třídy, kteří si neodpustili hlasité výjevy a hudbu. Cesta utekla rychle.

Vystoupím z autobusu a první, co upoutá můj pohled, je budova divadla. Připadám si, jako bych se ocitla ve starověkém Řecku. Obdivuji krásné sloupy a obrovský nápis. Najednou mě probere nejen paní Zima, ale i paní učitelka. Volá, abychom šli všichni dovnitř.

Vstupuji do divadla, kde mě konečně ovane teplý vzduch. U šaten je velmi rušno a nepřehledno. Odkládám si svoji bundu a běžím po mramorových schodech nahoru. V patře nelze přehlédnout nádherný obrovský lustr. Ještě před představením si odskočím na dámské toalety, kde cítím směs vůně růže a levandule.

Poté nás paní učitelka odvádí do ohromně velkého sálu. Nádherně měkká žlutá sedadla čekala, až si na ně někdo sedne. Hlučný sál ohromí zhasnutí světel a hra začíná.

Herci se nádherně a ladně pohybují po jevišti. Po nějakém čase najednou všichni aktéři z jeviště zmizí. Je přestávka, během které můžeme občerstvit v divadelním bufetu naše chuťové buňky. Po přestávce se zase pokračuje v hraní. Nechybí ani přímý kontakt protagonistů s diváky, když jeden z herců musí nenásilně rekvizitou šťouchnout do neukázněných osmáků, nebo když Harpagon seběhne z jeviště a začíná šacovat ty, kteří sedí na kraji řad v hledišti a mohli by snad mít jeho ukradené penízky.

Dohráno. Je konec představení. Nechybí samozřejmě potlesk. I když jsem právě zhlédla komedii, jako vždy mně pár slziček ukápló. Škoda, že už je konec.

Vracíme se zpátky do šaten, vyzvedneme si bundy a se studeným průvanem vycházíme vstupním vestibulem ven, kde už nás čeká autobus.

Cesta zpátky je ve znamení smíchu i řečiček. Přijíždíme ke škole a mě mrzí, že to představení nemůžu vidět opakovaně, jelikož se mi moc líbilo.

Anna Urbanová, 9. třída

Návštěva pralesa

Je zima a zavítal k nám mráz. Není divu, že bychom se rádi dostali někam do tepla. Poušť, nebo pláž? Raději něco zelenějšího – prales.

Prales je jako koření – různorodý, pestrý a plný překvapení. Ze všech stran se na mě valí netušená dobrodružství. Mé oči jsou uchváčeny záplavou barev a tvarů, můj sluch ohlušen křikem nespočetných létajících ohňostrojí, papoušků, a celým tělem mi prostupuje podivná, ale příjemná vlhkost. Nohy a ruce mám jakoby ovinuty různými liánami a mé srdce se bojí a tluče jako o závod. Za každým šustnutím vidím nejenom hady a pavouky, ale také nadpřirozené lesní skřítky a bytosti, které, jsouce vyrušeny ze svého obvyklého klidu, po mně vztahují ruce a probodávají mě pohledem.

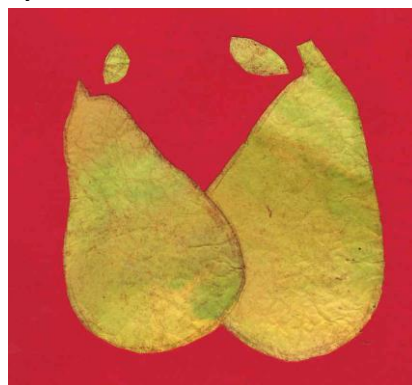

Patrik Maléř, 3. třída

Nejradši bych zavřela oči a schoulila se do klubíčka, abych se schovala před pralesním životem, do něhož jsem vstoupila jako nezvaný host. V mém strachu mě osvěží příjemný vánek a Duch pralesa mi našeptává: „Neboj se, vím, že jsi jenom na návštěvě, tady ti nikdo neublíží.“ A tak se znovu a znovu prodírám bujnou zelení a povídám si se zvířaty.

Bohužel je čas odejít. Čarokrásné rostliny na mě mávají a jejich omamná vůně mě provází až domů. Moc se mi v pralesě líbilo, ale všude dobře, doma nejlíp.

Lea Dejmková, 9. třída

Elen Bukovjanová, 7. třída

Pocit strachu zažil asi každý z nás. Zamysleli jste se někdy, co je příčinou takového strachu a jak jej prožíváte?

Adéla Bařinová, 7. třída

Strach

Co je to strach? Strach je pocit, který cítíme, když se něčeho bojíme, nebo se v nás objeví pochybnosti, které vyvolávají pocit nejistoty. Strach můžeme slyšet, lze ho i vidět, nebo i cítit. Strach si lze představit různě, pro někoho jsou to špatné známky, pro jiného duchové a i další věci.

Já sám mám ale strach z budoucnosti. Je děsivé nevědět, co se stane, nebo co se může stát. Spiknou se proti nám vlastní stroje? Začne další válka? Tyto otázky si pokládám často, ale neumím si na ně odpovědět. Rozlišit strach a pocit nejistoty je obtížné. Téměř nemožné. Jako malý jsem se bál stínů, kdejakého pohybu, ale hlavně tmy. Především tmy. Jakýkoli zvuk, nebo zdeformovaný stín, či ke mně otočená židle představovala zlou věc, bál jsem se čehokoliv nepříjemného, co má dětská fantazie dokázala vytvořit. Přemýšlel jsem, že mě může kdokoli kdykoli unést, dokonce i zabít. Čím jsem však starší, tím víc mi spíš záleží na známkách a budoucnosti, než na tom, co mi právě šustí pod okny.

Nyní nevím, zda se strachovat o každou jednotlivou věc, či vše

nechat na osudu. Obávám se, že ani na tuto otázku nemám odpověď.

Potýkal se někdy se strachem už každý člověk? Myslím si, že ano. Myslím si, že každý zažil tento ošklivý pocit, kdy se vám objeví husí kůže, naježí chlupy na rukou a v hlavě vám proběhne milión myšlenek. A jak ovládá strach vás?

Filip Nerád, 9. třída

Jak vnímám lidi kolem sebe? Devátáci uvažovali a hledali odpověď:

Myslím si, že každý člověk je nějaký. Někteří lidé jsou hodní a dokážou pomoci i v nejhroší chvíli. Ale pak jsou mezi námi lidé zlí, kteří dokážou i zabít. Existuje i takový střed a to jsou lidé náladoví, ti dokážou ublížit, ale někdy se smějí jako sluníčka. Všichni však mají něco podobného, a sice to, že každý z nich si myslí, že je neomylný. Každý je jen člověk, každý dostal možnost žít a každý by měl dostat druhou šanci. I když u vrahů se ta druhá šance jen těžko zvažuje, protože si měli předem ujasnit, jestli chtějí zabít, nebo zranit člověka. A ještě jedna věc. A ta mě hodně mrzí. Většina lidí totiž soudí člověka podle vzhledu. Proč? Nikdo přece neví, co se v něm skrývá, čím si prošel a že třeba potřebuje pomoci. Je přece jedno, jestli je černý, nebo bílý, každý je jen člověk a patří mezi nás ostatní. A co vy? Myslíte si to samé?

Aneřka Burová, 9. třída

Lidi vidím jako stádo. Co udělá jeden, udělá druhý. I když existují lidé plující proti proudu, vždy každému hoří v srdci touha, aby byl jako ti ostatní.

Lea Dejmková, 9. třída

Dominik Obroučka, 7. třída

Přemýšleli jste někdy nad tím, jak vnímáte lidi? Nebo naopak, co si o vás myslí ostatní? Já ano. Téměř vždy, když jdu po ulici, tak si prohlížím každého, kdo kolem mě projde, a čtu mu z očí, co si o mně myslí. Ani to není tak těžké, protože okolo 98% si myslí, že jsem cvok nebo minimálně, že jsem utekla z Bohnic. Na to si člověk časem zvykne, ale upřímně, nikdy mi to nijak zvlášť nevadilo. Být jako neřízená střela není nic špatného. Já se držím jedné zlaté věty, co mi kdysi řekl kamarád: „Člověk by nemohl žít, kdyby se nemohl ztrapnit!“ A já to cítím stejně. Ale dostaňme se k věci. Popravdě mě vytáčejí lidi, co ani nemají odvahu zeptat se na cestu, kde je na náměstí kebab,... To bych nepřežila. Jak se potom seznámit? Musím přiznat, že tohle mě štve. Ale jak vidím lidi? Mou základní myšlenkou je: Ať si každý dělá, co chce, hlavně ať nikomu neublíží! Vnímáte to stejně?

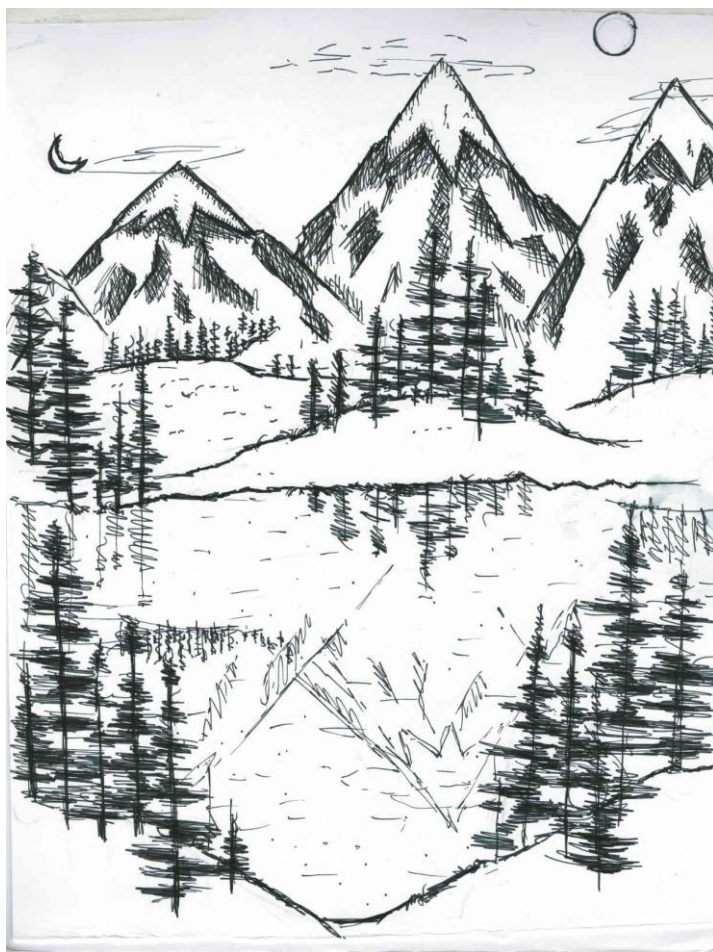
Veronika Malinová, 9. třída

Lidi škatulkujeme podle našeho osobního pohledu na ně. Předsudky. Říká vám to něco? Každý má v sobě kousek zla a snad větší kus dobra. Všechno máme nastaveno v hlavě. Abychom více poznali konkrétní osobu, musíme se do ní vcítit, ale nic se nemá přehánět. Ze všeho nejdůležitější je naše intuice. A jak to vidíte vy?

Jakub Tvarůžek, 9. třída

Jak vidím lidi já? To je celkem těžká otázka. Každý člověk je v něčem jiný. Každý v něčem vyniká. Když někdo něco umí líp než ten druhý, hned musí závidět. Musí umět to, co on, nosit to, co on apod. Lidé jsou jak stádo ovcí. Každý se chce v něčem odlišit, ale nakonec je jak ostatní.

Michaela Urbanová, 9. třída

Klára Cábová, 9. třída

ÚSMĚVY ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Při hodině přírodopisu se paní učitelka ptá dětí:

„Děti, co dává husa?“

Honzík: „Peří.“

„Správně, Honzíčku. A co dává slepička?“

Anička se zvedne a odpoví: „Vajíčka.“

Paní učitelka je nadšena tím, jak jsou děti chytré, a zeptá se: „A co dává kráva?“

Pepíček potichu: „Domácí úkoly.“

O přestávce se hádají dva žáci:

„Jsi hrozný osel!“ volá jeden z nich.

„Ty jsi ještě větší!“ oponuje mu druhý.

„Počkejte, chlapci,“ zasáhne pan učitel, „nezapomeňte, že jsem tady ještě já!“

V hodině matematiky se ptá paní učitelka Pepíčka: „Kolik je dvě bez dvou?“

Pepíček přemýšlí, přemýšlí, ale nemůže na to přijít. Paní učitelka si však všimla, že má v tašce dvě jablíčka, a tak mu pomáhá: „Kolik jablíček máš dnes k svačině?“

„Prosím, dvě.“

„No, a když je obě sníš, co ti zbude?“

„Prosím, chleba s máslem.“

Paní učitelka řekne svým žákům:

„Každý týden vám budu dávat otázky. Kdo odpoví správně, nemusí jít týden do školy.“

První den se paní učitelka ptá žáků: „Kdo ví, kolik kilogramů písku je na Sahaře?“ Nikdo neví odpověď. Za týden přijde paní učitelka do třídy a na stole vidí mrtvou myš. Hned se zeptá:

„Kdo sem dal tu myš?!“ Malý Zdeněk odpoví: „To já, paní učitelko! Na shledanou za týden!“

Dominik Fojtík, 4. třída

Rozčiluje se učitelka: „Báro, čti! No tak, Báro... Tak ti teda dám poznámku do žákovské, Báro!“

„Ale já nejsem Bára, já jsem Jana!“

„Tati, proč mi podepisuješ žákovskou knížku třemi křížky jako nějaký analfabet?“

„Nechci, aby si učitel myslel, že vzdělaný člověk může mít takového syna, jako jsi ty!“

Víte, jak říkají učitelé opisování?

Rovnou za 5. Ale my tomu říkáme týmová práce.

„Horáčku,“ vyvolá učitelka žáka, „řekni nám dvě zájmena!“

„Kdo? Já?“ vyděsí se on.

„No vidíš, že to jde, když chceš. Píši ti jedničku!“

Martin se ptá spolužáka:

„Kamile, co to hledáš?“

„Desetikorunu!“

„A jak vypadala?“

Viktorie Onderková, 5. třída

připravili žáci 6. třídy